

Πάνος Κουτρομπούσης

'Ανακοίνωσις περί τοῦ 'Ομοιοστατικοῦ Κρυπτο-τοπο-σκοπικογραφικοῦ Δέ Τζούλια

Ουαί! Ἐάν ἔλειπον ἀπό ἀνάμεσόν μας οἱ ψυχοπαθεῖς!

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θά ἐκλείοντο ἐρμητικῶς αἱ θύραι αἱ φέρουσαι εἰς τήν τετάρτην διάστασιν καί κἀν *ἰδέαν* δέν θά εἶχομεν περί τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ κόσμου ὅπου τά ἄτομα ὀμιλοῦν μεταξύ των εἰς τό *τέταρτον* πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ καί ὁ ὁποῖος τόσα ἔχει προσφέρει κατὰ καιρούς εἰς ὄλους τούς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος ἀπό τῆς Στρατηγικῆς καί τῆς Πολιτικῆς μέχρι καί τῆς Μαγειρικῆς καί τῶν ἄλλων Τεχνῶν, καί ἀκόμη τῶν Μαθηματικῶν. Γιατί, τό σκοτάδι ἄραγε εὐρίσκεται, ὅπως πιστεύει κι ἡ ἐπιστήμη ἀκόμη, εἰς τόν ἐγκέφαλο τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων, ἢ μήπως ἀντιθέτως *ὑμεῖς* ἡμεθα οἱ πλείοντες εἰς τό σκότος τοῦτο;

ΣΚΙΤΣΟΦΡΕΝΕΙΑ: (ἀπό λεξικό Ψυχολογίας τῆς τσέπης)

Τύπος ἀνωμαλίας ἐγκεφαλικῆς, συμπεριλαμβανούσης τόν παλαιώτερον ὄρον *Dementia Praecox*, χαρακτηριζομένη ἀπό ἀποσύνδεσιν τῶν μεταξύ τῆς νοημοσύνης καί τῶν συναισθημάτων δεσμῶν, καί τελείαν σύγχυσιν τῶν συναισθηματικῶν κυκλωμάτων —ἢ «ρελέδων»— μετά πολλῶν παραλλαγῶν, ὅπως: Ἡβηφρενική, Κατατονική, Παρανοϊκή, Παραφρενική, Φενυλπυρουβική καί ἄλλες.

ἽΟτε πρωτοἄρχιζα τὰς ἐρεῦνας μου ἐπὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν διαταραχῶν καί δονήσεων, εἶχον τήν τύχην νά ἔχω ὡς συνθεραπευομένους, εἰς τήν ἰδίαν κλινικὴν ὄπου ἐνοσηλεύομην καί ὁ ἴδιος, δύο λαμπροὺς ἀνθρώπους, πλὴν ἀτυχῆσαντας, οἱ ὅποιοι, διὰ τοῦ φωτεινοῦ παραδείγματός των μοῦ ὑπέδειξαν τόν σωστόν δρόμον ὄν ἔπρεπε νά ἀκολουθῆσω. Οἱ δύο καλοὶ αὐτοὶ φίλοι ἔπασχον —κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν— ὁ πρῶτος ἐκ θυροτοξικώσεως τοῦ ὑποθαλάμου (νόσος τοῦ Graves) καί ὁ δεύτερος ἐξ ἐπιληψίας γκράν μάλ μετά περιπλοκῶν σεξουαλικῶν παρακρούσεων — ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν *εἶμαι ἐγώ, ὁ πιλότος Μπένετ* φέρων πλήρη στολή πτήσεως. Οἱ δύο πρῶτοι, λοιπόν, μοῦ συμπαραστάθηκαν, θά μπορούσα νά πῶ ὅσο καί ὁ ἀγαπητός φίλος, καί ἔκτοτε *ἀριστος* συνεργάτης, καθηγητῆς κρανιολόγος Θεόδωρος Συννεφιάς (ὁ τελευταῖος τῆς φωτογραφίας) εἰς τόν ὅποιον χρεωστῶ καί τήν περισσοτέραν ἐργατικὴν ὄρμην ὄτε εἰς τὰ δύσκολα χρόνια τῆς σκλαβιάς, κατόπιν χιλιάδων δυσκολιῶν καί ὑπό δυσμενεστάτας συνθήκας προχωρούσαμε ἀργά ἀλλά σταθερά πρὸς τήν κατασκευὴν τοῦ *Ὁμοιοστατικοῦ Κρυπτοτοποσκοπικογράφου ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ* εἰς τήν αἴθουσαν ἀπασχολησιοθεραπείας τῆς κλινικῆς ὄπου, τόν ὥραϊο ἐκείνον καιρόν, ἐνοσηλεύομθα... ἽΑλλά προτρέχω.

ἽΗ ἀπασχολησιοθεραπεία καί ἡ συναστροφή μέ τούς φωστῆρες αὐτούς, ἔφερον τίς ἔως τότε ἐν τῷ σκότει ἐρευνές μου πρὸς καλήν ὄδευσιν. ἽΑμφότεροι καί οἱ δύο αὐτοὶ (τούς ὁποίους ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς θά ἀποκαλοῦμε, δι' εὐνοήτους λόγους, *Εὐάγγελον καί Μπαμπάλαρον*) κατὰ τὰς ἐλευθέρως ὥρας των, τὰς ἀτερμῶνους ἐκείνας ὥρας πού διήρχοντο εἰς τό δι' ἐφαπτωμάτων ἐνδεδυμένον σαλόνιον τοῦ ἰδρύματος, πάντοτε μετά τὰ ἠλεκτροσόκ, ἠσχολοῦντο μέ τήν σύνθεσιν καί ἐκτέλεσιν μουσικῶν τεμαχιῶν ἐμπνευσμένων ἀπό σκηνάς ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου. Τό σαλόνιον περιεῖχε πλήρη ἐξάρτησιν μουσικῶν ὀργάνων, δωρεά τοῦ ἀνυπερβλήτου Μαέστρου τῆς Πλάκας, τοῦ τοῖς πάσι γνωστοῦ Παγκανίνι, παλαιοῦ τροφίμου τοῦ ἰδρύματος. Εἰς τόν χῶρον τοῦτον τῆς Συνουριακῆς Γαλήνης, τόν πολλά προσφερόμενον διὰ δημιουργικὰς παραισθήσεις, οἱ δύο καλλιτέχναι παρεδίδοντο εἰς τούς ἀνεμοστροβίλους τῆς

μουσικής των έμπνεύσεως, παίζοντες *μόνοι τους* όλα τὰ όργανα τρέχοντας μανιωδώς άνω-κάτω εντός του σαλονίου. Ταυτοχρόνως δέ διέκοπτον κατά διαστήματα τήν μουσικήν εκτέλεση ίνα άρπάξουσιν σχισμένο τι τεμάχιον χάρτου — πολλών όντων διεσπαρμένων επί του έφθαρμένου παρκέ τής αίθούσης— και έπ' αυτού νά καταγράψουν πυρετωδώς άράδας πενταγράμμων και μουσικών συμβόλων, κυρίως ιδιικής των έπινοήσεως, ώστε νά μήν εκλείψουν τά έργα των από τήν 'Ιστορία του Πνεύματος. Ποτέ δέν άπουσίαζε βεβαίως ή παρουσία ένθουσιώδους άκροατηρίου άποτελουμένου εκ συννοσηλευομένων κυριών, κυριών και *δεσποινίδων* οίτινες περιεφέροντο ανά τό σαλόνιον εν μέσω των δύο άεικινήτων μουσικών, των όργάνων και του καταγής χάρτου, λικνιζόμενοι εις άποβλακωμένην έκφρασιν χορευτικής συμμετοχής. "Η όρθιοι, άκίνητοι εις ένα σημείο, εκτύπουν παλαμάκια εις περίπου δωδεκατονικόν ρυθμόν.

"Ε, λοιπόν, ακριβώς εις τοιαύτην φάσιν ένέτυχε και εγώ ό ίδιος, ό τής φωτογραφίας πιλότος Μπένετ — και νύν καθηγητής Μπένετ— νά πρωτοσυναντήσω τόν Μπαμπάλαρον και τόν Ευάγγελον (χαϊδευτικά Βαγγέλην), τών όντι εν πλήρη δημιουργική έξάρσει, καθ' ήν στιγμήν διερχόμην πρό τής κατά τό ήμισυ άνοικτης θύρας του σαλονίου, επιστρέφων από τό μικρόν ραφείον τής κλινικής όπου ειχον μόλις έμπιστευθεί εις τās χείρας του διορθωτού-ράπτου τό πανδαλόνιον τής στολής μου διά φάρδεμα. Συμπτωματικά, δέν έφερα επί των ώτων τά άκουστικά πτήσεως, άτινα σπάνιως έλλειπον από τήν κεφαλήν μου, καθότι μία έπίμονα και ένοχλητική δερματίτις έμφανισθήσα εις τό δεξιόν αυτί μου ήνάγκασε τόν συμπαθέστατον κατά τά άλλα δόκτορα Σάμαλη, όστις όλους μās έφρόντιζε, νά μου τά άποσύρει διά μικρόν διάστημα πλήν δίδοντάς μου εις άντάλλαγμα μία έγχρωμη καρτποστάλ άπεικονίζουσαν γερμανικόν άεροπλάνον *Σταύκας* εις κάθετον έφόρμησιν. Ουτω πώς και ευτυχώς, ή μουσική παλιγεννεσία του σαλονίου δέν διεφύγε τής προσοχής των άηλευθερωμένων μου ώτων και εισελθών μετά θάρρους έθαύμασα και έσκλαβώθην από τό ήδη περιγραφέν έξαισιον θεαμα και άκρόαμα.

Τόσον δέ, ώστε ότε άργότερον τό σαλόνιον εκκενώθει πατείς με-πατώ σε εις διάστημα δευτερολέπτων (άπαξ ήχησεν ό κώδων του συσσιτίου) εγώ παρέμεινα και επεδόθην εις πρόχειρον μελέτην των ανά τήν αίθουσαν τεμαχίων χάρτου των φερόντων τās μουσικές στίξεις. Παρατήρησα ότι, παρόλον τό ότι υπήρχον εις τό έδαφος άνω των διακοσίων πενήτηκοντα συνθέσεων, οί τίτλοι αυτών ήσαν μόνον *όκτώ* έκαστος των όποίων επαναλαμβάνετο διά μέγαν άριθμόν κάθε είδους διαφορετικών συνθέσεων, από Συμφωνιών μέχρι Σουιτών και από Κλασικής μέχρι μουσικής Βούγκι-Μπούγκι. Οί τίτλοι αυτοί ήσαν αυτοί: *'Ο Φύλαξ των 'Αλόγων, Τά Μάμα, Τά Πάπα, "Ω! Τεστοστερόν Προπιονέητ, Περασμένα-ξεχασμένα, 'Ο "Αγγελος τής Στειρότητας, 'Η Βρωμοξυλοκερατιά, Περνά ή 'Αγάπη, Στο Σάν-Ζερμαίν Ψένουν 'Αρνιά.*

Μετά παρέλευσιν ίκανού χρόνου άντελήφθην τόν Μπαμπάλαρον και τόν Ευάγγελον, νά μέ παρατηρούν σιωπηροί από τήν άνοικτην θύρα έχοντες ανά χείραν τά κουτάλια του συσσιτίου. Εϋθύς μόλις τό βλέμμα μου ένσυναντήη με τό ιδικόν των, μου άνεκοίνωσαν εν χορώ, « Έδω χρειάζονται δέντρα». Κατόπιν τούτου έξετέσαν μεταβολήν και άπεχώρησαν εις τόν διάδρομον, από όπου έφθανε εις τά ότα μου μέρος του διαλόγου των: «Ψάφα, σκυλί του Μπαρμπαρόζα!»..... «'Αχ! Μ' έφαγες, άλήτη!»..... και ούτω καθεξής.

'Εκείνην ακριβώς τήν μοιραίαν στιγμήν, τελείως τυχαίως, συνέλαβα διά πρώτην φοράν τήν μεγαλοφυή *Ιδέαν* του 'Ομοιοστατικού Κρυπτοτοποσκοπικογράφου μου ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ. 'Ητοι, εν πρωτότυπον εργαλείον *μηχάνισμα* όπου, βασιζόμενον εις τόν Πρώτον Νόμον τής Φυσικής, τόν *Νόμον* του Τυχαίου, θά έτρέφετο διά μουσικών έγγραφων και μουσικών ήχων και θά έδημιούργει μετουσιωμένα έργα λογοτεχνίας, ποιήσεως, ζωγραφικής ή και μουσικής άκόμη.

Εις τό διάστημα ενός μηνός εκηρύχθη ή πιστράτευσις. Τότε είναι πού άπεφάσισα νά συγκεντρωθώ και μέ ότι οικονομίες ειχον άφοσιώθηκα εις τήν κατασκευήν

τοῦ μηχανήματος. Πλὴν, δὲν εἶχα καμίαν ιδέαν ἀπὸ πόθεν νὰ ἀρχίσω.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γνωριμία μου μετὰ τῶν δύο φωστήρων εἶχε μεταμορφωθεὶ ταχύτατα εἰς πραγματικὴν φιλίαν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρίσκόμεθα μετὰ τοῦ Εὐαγγέλου συζητῶντες καὶ περιπατῶντες κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης τῶν κοινῶν οὐρητηρίων τῆς κλινικῆς, καπνίζοντες. Ἡ ἡμέρα ἦτο ἡμέρα ἀνοίξεως, ὥρα ἀπογευματινὴ. Πρὸ ἡμερῶν εἶχον ἐμφανισθεὶ τὰ πρῶτα χελιδόνια. Ἐλαφρὸς ἄνεμος, εἰσερχόμενος ἀπὸ τοῦ μικροῦ δυτικοῦ παραθύρου, μαζί μὲ τὸν ἥλιο, ἀνέμιζε τὰς γενιάδας καὶ τὰς μακριὰς κύμας μας. Ὁ Εὐάγγελος εἶχε μόλις συμπληρώσει ἐξαντλητικὴν ναρκανάλυσιν διὰ μεθαμφεταμίνης μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ δυνηθῆ νὰ τοῦ ἐξηγήσει τὸ βαθύτερον νόημα —κατὰ τὸ πῶς τὸ ἐπίστευον οἱ δύο τους— ὄλων τῶν μινουέτων καὶ συμφωνιῶν ὅπου εἶχον τίτλον « Στὸ Σάν Ζερμαίν Ψένουν Ἄρνια ». Μὲ ἐρώτησε ἂν ἤξευρα ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἰς τὸ ἔνδοξον μέρος τῆς ἀγιότητος, ἐνεφύτρωσα ἔν δέντρον ἄγριον, ἡ λεγομένη «βρωμοξυλοκερατιά». Μοῦ ἐγνώρισε ὅτι ὁ Μέγ· Ἀλέξανδρος δὲν ἐχάθη, ὅπως πιστεύουν οἱ ἱστοριοῦφοι εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ πλανήτου Ἄρη. Ἀντιθέτως, ζεῖ καὶ βασιλεύει, σὲ ἐκμοντερνισμένο ἀρχοντικό τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης.

Διάγει βίον ἀναχωρητοῦ, ὠραῖος πάντα κι αἰνιγματικὸς, μορφή μοναχικὴ κι ἀνεξιχνίαστη, στρεφόμενος πρὸς ὄλας τὰς ἐπιστήμας. Καὶ συνέχισε... « Ἄν καὶ βεβαίως ἐδῶ ἤθισται νὰ ἐρωτᾷτε: Αὐτὸς ὁ φιλαράκος στὴ Σηπλιά τῆς Μουσικῆς, μήπως τ' ὄνομά του ἦταν...; Ἐ λοιπὸν εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἦρθε τώρα ὁ καιρὸς νὰ δοθεῖ ἀπάντησις! Ναι! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μυθικὸς Μεγαλέξανδρος! Τί σὰς ἄργησε τόσο πολὺ; ». Κι ἀποτελειώσας ὅτι ἄλλον σχετικὸν εἶχε νὰ προσθέσει, εἰς Ἀλβανικὴν διάλεκτον, ἔτρεξε δρομαίως πρὸς τὸ ἀποχωρητήριον, ἔνθα καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐπὶ παρομοίας συνθήκας καὶ χημικὴν ἐπέμβασιν, ὁ μεγαλοφυῆς Μπαμπάλαρος ἐπροθυμοποιήθη ἵνα μοῦ ἐρμηνεύσει πληρέστερα τοὺς μουσικοὺς συμβολισμοὺς: « Ἄνθρωπος κοντὸς μαυροντυμένος μὲ μαστοῦνι, ἀποφεύγων (τρέχοντας) τὸ φρικῶδες πράσινον τεράστιον φάντασμα πού γελῶν —μὲ ἀνεμίζουσα κελεμπία. Ἐκφυσῶν μάζες λασπωμένων ἤχων πηλοῦ, ἀστροναύτης, σὲ στεῖρο καφετί-πράσινο ἐπίπεδο πλανήτη, στὰ γόνата προσεύχεται, κοιτώντας πρὸς τὰ ὀπίσω ἐνῶ... ἰπτάμενες πτηνο-κατασκευές, ἰθαγενεῖς τῷ πλανήτη διασχιζοῦν τοὺς αἰθέρες ».

Εἰς τὴν στιγμὴν ἀπέμεινα ὡς κεραυνόπληκτος. Ἴδου ἡ μεθόδευσις καὶ τὸ ἄρξεσθαι τῆς κατασκευῆς τοῦ Κρυπτοτοποσκοπικογράφου! Δίχως νὰ χάνω ἄλλον καιρὸν ἀπεσύρθη εἰς τὸ ὑπόγειον μηχανουργεῖον μου, τὸ ὁποῖον συνεστεγάετο εἰς τὸν ἴδιον χῶρον μὲ τὸ πλυντήριο τοῦ Ἰδρύματος. Ἐκκινώντας μὲ ἓνα παλαιὸν τενεκέν, μερικοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρες καὶ ὀρισμένας εἰδικὰς βίδας, κατόπιν δὲ προσθέτοντας πολλὰ ἄλλα ἐξελιγμένα ἐξαρτήματα, ἐντὸς ἑξὶ ἡμερῶν τὸ ἀργότερον εἶχον πρὸ ἐμοῦ τὸ καταπληκτικὸν πρωτότυπον μοντέλον. Τὴν ἐβδόμην ἡμέρα ἀνάπαυσις.

Καὶ τῆς ἐπομένης ὁ Ὀμοσπονδιακὸς Κρυπτοτοποσκοπικογράφος ΔΕ ΤΖΟΥ-ΛΙΑ ἐτέθη ἐν χρήσει εἰς τὸ μουσικὸν σαλόνιον. Ἀπὸ μίαν ὀπὴν ἦν ἔφερον εἰς τὴν ὀπισθίαν πρόσωπιν αὐτοῦ εἰσῆγαγα, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ὅσον δυνατόν περισσοτέρας γραπτὰς συνθέσεις τῶν Μπαμπάλαρου καὶ Εὐάγγελου καθ' ὃν διάστημα οἱ δύο δημιουργοὶ ἐμαίοντο ἐν πλήρη ἐμπνεύσει. Πλὴν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν λείαν ἱκανοποιητικά. Ἡ μόνη πλήρης ἐργασία πού παρέδωσε ὁ Κρυπτοτοποσκοπικογράφος ἦτο ἡ φράσις «Σὰ νὰ λέμε;»

Ἐμφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ παταγώδης αὐτὴ ἀποτυχία μὲ ἐβύθισε εἰς πελάγη ἀπελπισίας. Ἡ μνήμη μου δὲ μὲ βοηθᾷ ὡς πρὸς τὸ τί ἐσυνέβη κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἄρκει νὰ πῶ ὅτι ἔφτασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ διανοηθῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐπιστήμην μου καὶ ἀκόμη ἐπέτυχα νὰ λάβω ἐξητήριο ἀπὸ τὸ στοργικὸν Ἰδρυμα, πού ἐπὶ τόσα ἔτη μᾶς ἐφιλοξένει, ἀποφασισμένος ὅπως ἐξεύρω ἀστικὴν ἐργασίαν ὡς πωλητῆς μεταχειρισμένων αὐτοκινήτων.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ φυγὴ μου ἀπ' τὸ καθήκον δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ἦτο πάλιν ἡ ἀνοιξις. Εἶμην ἰσχνός καὶ ἀπὸ καιροῦ ἔφθινον διὰ τὸν ἔρωτα τῆς ὠραίας Πωλίνας, καλλιτέχνης κοσμικοῦ καφεσαντάν, ἡ ὁποία, παρ' ὅλα τὰ ἀνθη τὰ μόν-μὸν παντελῶς μέ ἡγνόμε, δεικνύουσα προτίμησιν εἰς τοὺς κρανοφόρους κατακτητάς.

Ἄντελήφθην ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο πλησίον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ ἐπέστρεψα ὡς ἄστωτος υἱός. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει. Οἱ δύο συνθέται καὶ ἐγκάρδιοι φίλοι παρέμενον ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν Τέχνην καὶ μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Τὸ ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ παρέμεινε σκονισμένον, ἀποτυχημένον ἀλλὰ πιστόν, εἰς τὴν παλαιάν του θέσιν. Καὶ ἐσυνάντησα ἕναν νέον φιλοξενούμενον, τὸν καθηγητὴν κρانيολόγον Θεόδωρον Συννεφιᾶν.

Ἡ πρώτη συζήτησις ὅπου διεξήχθη μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ καθηγητοῦ, μοῦ ἀνεπτέρωσε τὸ ἠθικὸν καὶ ἀνεξωογόνησε τὸν ἐνθουσιασμόν μου διὰ μίαν ἀνελεῆ ἐπίθεσιν κατὰ τῶν θεωρητικῶν καὶ τεχνικῶν προβλημάτων ποῦ εἶχε παρουσιάσει τὸ πρῶτο μοντέλο τοῦ Κρυπτοτοποσκοπικογράφου. Εὐθύς ὡς ἀνέπτυξα τὸ ἱστορικόν τοῦ θέματος εἰς τὸν *φίλιτον* Συννεφιᾶν, ἐκεῖνος ἄνευ δισταγμοῦ ἐνετόπισε τὸν ἐχθρόν. Ἴδου τί μοῦ ἀπήντησε:

«Καθηγητά Μπένετ! Ἄρκοῦμαι νὰ ἐπαριθμῶ τοὺς πρώτους ἐκεῖνους Αἰρεσιάρ-

χας, τὰ ἔμψυχα ὄργανα τοῦ Ἑωσφόρου, τοὺς Ἀετίους, Ἀπολιναρίου, Ἀρείους, Βαρβιλιώτας, Διοσκόρους, Ἐλησαίους, Κολοβαρσίους, Κέδρονας, Κορινθιανούς, Μάνεντας, Μανιχαίους, Ναβατιανούς, Νεστορίου, Ὀνωρίους, Παυλιανιστάς, Πρισκιλιανιστάς, Σεβήρους, Σεργίους, Χριστολύτας, Ὀριγενιανούς... καὶ τοὺς Ἀδριανούς καὶ Νέρανας, Διοκλητιανούς καὶ Τραϊανούς, Μαξιμιανούς καὶ Μαξεντίους, Θεοφίλους εἰκονομάχους, Κοπρωνύμους ἀσεβεστάτους, Χαζάρας ἀπανθρωποτάτους, Υἱούς βορβοροειδέστατους καὶ ἄλλους τόσους καὶ τόσους θανατηφόρους βασιλίσκους καὶ ἡγεμόνας ὀφιογνώμονας!»

Ἀμέσως ἀντελήφθην ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, οὐδὲν ἐμπόδιον θὰ ἐδύνατο νὰ σταθεῖ φραγμός πρὸ τῶν συντονισμένων ἐνεργειῶν μας. Τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐπετεύχθει βεβαίως ἄνευ κόπων καὶ καθυστερήσεων. Ἐν τούτοις, εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ἐπιτέλους ἐτελειοποιήθη ἡ μεγαλιώδης ἐφευρέσις. Ἐκ τῶν βασικῶν σταθμῶν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν ἦτο ἡ ἰδέα νὰ συμπεριλάβωμεν, ὡς κύριον ἐξάρτημα τοῦ ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ, τὸν ἀναλογικὸν ὑπολογιστὴν τοῦ μηχανισμοῦ σκοπεύσεως ἐνὸς ἀντιαεροπορικοῦ πυροβόλου ἐγκατελειμένου ἐξήκοντα μόνον μέτρα πέραν τῶν τειχῶν τῆς κλινικῆς ὅπου ἐφιλοξενούμεθα, καθὼς ἐπίσης καὶ πλῆθος καλωδίων ὅπου ἐξηλώσαμεν ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ συστήματα μῆς ντουζίνας κατεστραμμένων ταξί, ὡσαύτως εὐρισκομένων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν.

Πρὸς τὸ τέλος ἐτροφοδοτήσαμεν καὶ τὸ ἐγκεφαλικὸν σχεδιάγραμμα τοῦ Εὐαγγέλου καὶ τοῦ Μπαμπάλαρου ἀμφοτέρων, καθότι τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἀκριβῶς, καὶ οἱ δύο, ὡς διὰ μαγείας, ἀπεδήμησαν εἰς Κύριον. Πληῆστοι ὅσοι διαχειμάζοντες τρόφιμοι, ἀφανεῖς ἥρωες τῆς ἐπιστήμης, συνέλαβον εἰς τὴν φυσιολογικὴν καὶ τελείως τυχαίαν — συμφῶνως τοῦ Πρώτου Νόμου τῆς Φυσικῆς— συναρμολόγησιν τοῦ θαυμαστοῦ Κρυπτοτοποσκοπικογράφου.

Ἡ παρουσίασις πρὸ τοῦ κοινοῦ, τοῦ ἀποτελουμένου ἀπὸ ὅλων τὸν πνευματικὸν κόσμο τοῦ Ἰδρύματος, ἐγένετο μίαν ἀπογευματινὴν ὥραν μελαγχολικῆς ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς τὸ αὐτὸ δι' ἐφαπλωμάτων ἐνδεδυμένων σαλόνιον ὅπου ἐπὶ τὸς ἔτη ἠργάσθησαν οἱ δύο ἐκλειπόντες ἀδερφοὶ ἡμῶν. Οἱ παρευρισκόμενοι ἐφρόντισαν νὰ φορέσωσιν τὰς ἐπισημοτέρας στολὰς τῶν. Ἐγὼ καὶ ὁ κρانيολόγος Συννεφιᾶς ἀπὸ κοινοῦ, εἰσήγαμεν τὸ *φίς* ἐντὸς τῆς *πρίζας*. Ὁ θαυμαστής καὶ προστάτης μας δόκτορ Σάμαλης ἐτροφοδοτεῖ τὴν ὀπὴν τοῦ Κρυπτοτοποσκοπικογράφου διὰ τῶν μουσικῶν τεμαχιῶν ἐνῶ συγχρόνως μερικοὶ παλαιοὶ φιλοξενούμενοι τρόφιμοι κατέβαλον εἰλικρινὴν προσπάθειαν ὅπως, κατὰ τὸ δυνατόν, μιμηθοῦν τὴν δεξιότητιαν τῶν Μπαμπάλαρου καὶ Εὐαγγέλου χειριζόμενοι πληθῶραν μουσικῶν ὀργάνων. Κατόπιν

τά πάντα έπαυσαν. Ἄκολούθησαν ὀλίγα λεπτά ἀναμονῆς καί ἀπολύτου σιγῆς. Τό μηχανίσμα ἐσφύριξε συνθηματικά, ὡς ἐφηβος ἐξωθι τοῦ παραθύρου τῆς ἀγαπημένης του, καί παρέδωσε ἐκ τῆς μετωπιαίας του ὀπῆς τεμάχιον χάρτου ὅπου ἦτο γεγραμμένα τά ἐξῆς: «Σάν νά λέμε;»

Ἡσθάνθη τόν οὐρανόν σφονδίλι καί τό Σκοτεινόν Χάσμα νά μέ δέχεται διά παντός.

Ἄλλω... εὐθύς κατόπιν... δεύτερον ὅμοιον σφύριγμα καί δεύτερον τεμάχιον χάρτου ἐξεστομίθη ἀπό τόν Ὀμοιοστατικόν Κρυπτοτοποσκοπικογράφον ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ. Τό Σύμπαν ἐπανῆλθε θριαμβευτικόν εἰς τήν θέσιν του! Ἡ Ἐπιστήμη Ἐνίκησεν! Ἐπί τοῦ χάρτου ἦσαν τά ἐξῆς:

Πρώτη Λογοτεχνοποιητική, Εἰκαστική Συμφωνία τοῦ
ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ
τίτλος: ΕΝΩΠΙΟΣ ΕΝΩΠΙΩ

τά μέρη:

Κιιι-τούλ Οὐλ-οὐλαα-οὐ:

Του-ήηη Τοῦ:

Κνιοῦ Κνίκ-κν-κν-κν-κν:

Σσλοῦτση Σσλοῦτλ-σλοῦτι-ι-σλοῦτι:

Γέννεσις-Χαρά

Ἐνστικτώδης, Νευρική Γνώσις

Τά κόκαλα Ἀρχίζουν νά Τρίζουν

Τό Παχύ, Ἰγρό Στοιχεῖο

Σελλλιιιι-ήγκα:

Οὐντι-οὐντι-οὐντι-οὐντι:

Πατῶθ:

Κν-κν-ν-εεεέχ:

Κτηνώδης Δύναμις, Ὀγκώδης Ἄγνοια

Δευτέρα Νεότης, Γῆρας

Τό Γκρούκ, ὁ Μέγας Βράχος

Τελικό Τρίζιμο τῶν Κοκάλων.

Καί εἰς τό κάτω μέρος τοῦ χάρτου ὑπῆρχε ἐμπρεσσιονιστικόν σχέδιον εἰκονίζον μίαν μικράν ἀνθρωπίνην φιγούραν, τόν *Βελζεβούλην*. Βυθιζόμενον εἰς τήν γῆν ὅπου ἦτο καλλιτεχνικά ἐκπονημένη ἡ φράσις: «Περασμένα-Ξεχασμένα!».

Ἦ ἐπιτυχία! Ἦ, τό Ἴδρυμα ἐδοῦντο ἀπό τίς ἰαχές καί τό ποδοβολητόν! Ἦ, ἡ ἐκστασις καί ἡ ἀλλοφροσύνη πού συνεπῆρε τούς πάντας!

Μέχρις ἀργά, ἕως νά ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ βραδινοῦ συσσιτίου, οἱ συναγωνισταί τρόφιμοι εἶχον σχηματίσει *σειράν* καί ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου μᾶς συνεστήνοντο ἐπισήμως καί μᾶς *συνεχάιροντο* σφίγγοντές μας τήν χεῖραν.

Ὁ Κρυπτοτοποσκοπικογράφος ΔΕ ΤΖΟΥΛΙΑ, ἐκ θέσεως ἰσχύος, ἐξεπεμπε συνεχεῖς θριαμβευτικούς *χαιρετισμούς* πρὸς τοὺς Ἱστορικούς Μεγάλους Ἄνδρες τῆς Ἀνθρωπότητος ἐν μέσω ἐμβατηρίων:

«Χασάν-ἰ-Σαμπά! Γέρο τοῦ Βουνοῦ! Σκληρή ἀκρίδα τῆς κορφῆς τῆς Κρύπτῆς τοῦ Ἄλαμούτ, τό δάχτυλό σου ἀπλώθηκε γιά τόσον πολύ καιρό σ' ὅλη τήν Ἀνατολή καί καρβουνίαζε τούς καταδικασμένους Ἐμίρηδες καί Βεζυράδες! Λέοντα Σγουρέ! Χολεριασμένε καβαλάρη! Ρομφαία τοῦ Γιουανιστάν! Ποιό μυστικό ρεφραῖν ψιθύρισε στό τριχωτό αὐτί τοῦ ἀλόγου σου (μήπως τό «Περνά ἡ Ἀγάπη»;) καθώς πετάξατε μαζί ἀπ' τόν κτηνώδη βράχο τ' Ἀναπλιοῦ, Ἀεριοθούμενε *Ξιφομάχε!*».....

.....Καί οὕτω καθ' ἐξῆς.

Πάνος Κουτρομπούσης